

Magický infarkt

*Ivana
Nováková*

Magický infarkt

Copyright © Ivana Nováková, 2024

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2024

Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

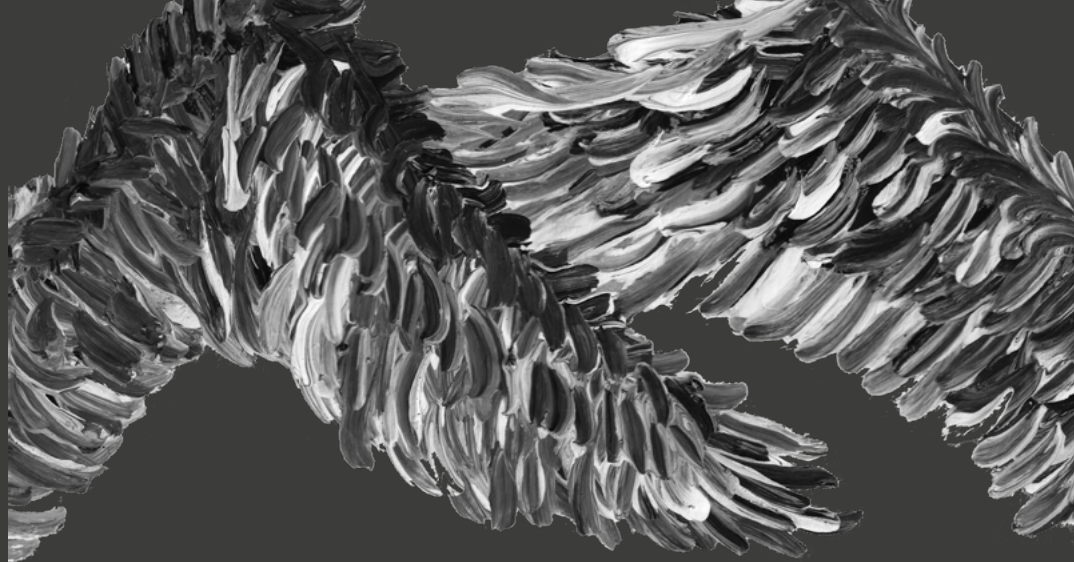
ISBN 978-80-88623-44-1

Obsah

Důležité upozornění.....	5
1. kapitola	6
2. kapitola	9
3. kapitola	17
4. kapitola	28
5. kapitola	38
6. kapitola	44
7. kapitola.....	53
8. kapitola	62
9. kapitola	69
10. kapitola.....	82
11. kapitola.....	90
12. kapitola.....	99
13. kapitola.....	104
14. kapitola.....	112
15. kapitola.....	116
16. kapitola.....	123

17. kapitola.....	131
18. kapitola.....	141
19. kapitola.....	148
20. kapitola.....	157
21. kapitola.....	165
22. kapitola.....	172
23. kapitola	180
24. kapitola.....	185
25. kapitola.....	196
26. kapitola.....	206
27. kapitola.....	217
28. kapitola.....	225
29. kapitola.....	230
30. kapitola	239

Důležité upozornění

Tento příběh je čistá fantazie. Všechno je smyšlené. Na jeho pozadí sice zahlédnete obrysy barokní Prahy, ale je to historicky hodnověrné stejně jako kulisy v opeře. Pro ostatní reálie platí totéž. Takže klídek, ano?

1. kapitola

Setkání s andělem

Elegantní černovlasý muž rázoval parkem, v časnou ranní dobu téměř prázdným.

Těch pár lidí zachumlaných v šálách a kabátech mířilo v nekřesťanskou hodinu do zaměstnání, všichni se navzájem míjeli bez povšimnutí a pozdravu. Od řeky se valil mrazivý oblak mlhy. Drobné kapičky vody vyleštily listy na větvích, postříbřily písek na cestičkách a z dlažby vyrobily k radosti spěchajících chodců skluzavku.

„Do prdele práce!“ zaklel polohlasně, když v chvatu šlápl na jedno takové místo. Ruce mu vyletěly z kapes. Nedůstojně s nimi mával a chytal rovnováhu, což se mu podařilo na poslední chvíli.

Kradmo se rozhlédl, kolik nežádoucích pohledů jeho akrobatický výstup přitáhl.

Chlápka schouleného na vlhké lavičce by si jinak vůbec nevšiml. Seděl mimo dosah mrákotného svitu populiční lampy, ramena nahrbená, hlavu svěšenou, obličej napůl schovaný do zvednutého límce. Zjevně nepatřil mezi bezdomovce, oblečený v luxusních kožených, beztak na míru šitých botách a drahém vlněném kabátě. Nedospával přikrytý novinami kocovinu z laciného alkoholu. Jen tak odpočíval v parku v naprosto nepatřičný čas, za mizerného počasí. V šeru působil jako oživlý impresionistický obraz.

Hezoun se už už otáčel, aby pokračoval v kalupu za svými záležitostmi, když jím projelo mrazivé poznání. Změnil směr chůze a výrazně volněji zamířil do tmavého kouta s lavičkou. Bez dovolení se posadil vedle zhrouceného zoufalce, neodpustil si však pohrdavé odfrknutí.

„Vypadáš děsně, brácho!“

Oslovený se pomalu narovnal. Hlavu otočil trhavým, strojovým pohybem, musel několikrát zamrkat, aby zaostřil na postavu po svém boku.

„To už tě pustili?“ pronesl bezbarvým, tichým hlasem.

Černovlasý fešák se horce uchechtl. „To víš, na slušný chování jsem machr.“

„Trocha slušného chování a hodně černé magie, co?“

„Vytáhni si to pravítko ze zadku, na tvoje přednášky není nikdo zvědavěj. Spíš by mě zajímalo, co tady takhle po ránu provozuješ? Holuby nekrmiš, po holkách nekoukáš, ani flašku vína v kapse kabátu nevidím. Hráblo ti?“

Chlápek se už zase nachýlil dopředu, opřel lokty o kolena a spustil hlavu do dlaní.

„Odejdi!“ zamumlal.

Brunet se naopak pohodlně rozvalil, roztáhl ruce a položil je shora na opěradlo. Pravou se téměř dotýkal zad svého společníka.

„Přišel bych o všechnu zábavu. Povídej a přeháněj. Jak se takový mistr světa jako ty octne v podobnejch sračkách? Co tomu říká tvoje krásná manželka?“

V tu ránu mu došly souvislosti a překvapením paže zase spustil.

„Jde o ni, že jo? Zamiloval ses bezhlavě a jako puberták, to bylo zjevný už před těma, kolik to je, patnácti lety? Počkej, co se stalo? Umřela?“

Jeho společník se opět narovnal. Obličej mu ztvrdl a připomínal mramorovou sochu.

„Zvedni se a padej!“ procedil mezi zuby. „Netušíš, s čím si zahráváš. V tomto srabu jsem už zatraceně dlouho a docela by se mi hodilo, kdybych mohl svou frustraci nějak vybit.“

Elegánovi vyprchala z tváře škodolibost a rychle vstal. Zamířil zpátky k hlavní cestě, ale po několika krocích se zastavil.

Promluvil zády k zoufalci: „Neumřela. To bys tu nebyl, následoval bys ji kamkoli. Ona tě opustila, že jo? Zprotivil ses jí. Přestala tě milovat. Provedl jsi něco tak hroznýho, že utekla.“ Otočil se: „Mám pravdu, že ano?“

2. kapitola

Smíchov, 22. ledna Léta Páně 1738

Můj nejdražší Mikuláši!

Sotva jste vyjeli zpět k domovu, spustila se nehorázná slotá, učiněná zimní bouře, snůh, víchr, hromy, blesky. Myslel jsem na vás, zdali jste v pořádku dorazili na Demburk. Ale pak jsem sám sebe pokáral za malověrnost. Josef je zkušený kočí a vy sami jste tvrdili, že cesty jsou nyní bezpečné. Omlouvá mne snad pouze nezvyk, neboť podobného počasí jsem se v Orientu nenadál.

Jsi nejlepším bratrem, jakého bych si kdy mohl přát.

Každé ráno i každý večer děkuji našemu Pánu za mnohá dobrodiní, jimiž mne požehnal, ale

největším z nich jsi Ty. Vůbec si neumím představit, jak by můj spor s otcem skončil, kdyby nezasáhla Tvá klidná síla. Znovu děkuji, že jsi naše horké hlavy zchladil a připomněl nám, jak se správný syn a otec k sobě chovají. Vážím si Tvé nestrannosti (ba opatrně doufám i v přízeň), obzvlášť když jsem si uvědomil, jak málo zpráv jsem Ti o svých cestách poskytl.

Hodlám tedy aspoň částečně napravit své pochybení.

Otec mi nedokáže odpustit útěk z armády a zůstává hluchý k mým argumentům. Ale jsem si jist, že Ty to pochopíš.

Věc se má tak: Během studií a poté na cestách jsem pochytil mnohé umění týkající se výroby pohyblivých mechanismů. Troufám si tvrdit, že zvládnou opravit téměř každou jejich závadu.

Naproti tomu v bitvách jsem nucen zabíjet a přihlížet násilné smrti lidí. Otec může mé názory prohlašovat za kacířství, ovšem každý živý organismus podléhá stejným zákonům silozpytu a alchymie, jako hejblata ze dřeva či kovu. Až na jednu výjimku, ovšem. Jakmile je lidské tělo poškozeno natolik, že se zastaví, opustí jej nesmrtelná duše.

Nehybný stroj dokážu znovu uvést do chodu, ale mrtvého člověka již oživit nelze.

Všichni jsme Boží tvorové, i machometáni, i protestanti, dokonce i ženy. Nevěřím, že by Bůh ve své velikosti žádal po lidech, aby se vzájemně zabíjeli. Vždyť živý člověk svou pevnou vírou velebí Jeho velikost. Od mrtvého se nelze ničeho podobného nadíti. Ano, jsem si vědom všech příkladů z Bible, které otec jmenoval, já je však akceptovat nemohu.

Odešel jsem tedy ze služby v císařském vojsku, a když už jsem se potuloval po Osmanské říši, pozornost jsem věnoval získávání poznatků arabských učenců. Už jsem určitě zmiňoval, jak pokročilé teorie jsem odhalil, a to jsem zamlčel tu nejdůležitější příhodu.

V Marrákeši zkoumaje spisy učeného Ibn Rušda, oslovil mne jeden z Abdalláhových pádišáhů. Přivezl si z Francie krásný automaton, umělého hudebníka hrajícího na citeru, který se mu však porouchal. Nebylo obtížné vyhovět jeho prosbě a mechanismus opravit. Baval jsem se zkoumáním příčiny závady a možnostmi vylepšení strojeku.

Jak je u podobných zařízení obvyklé, automaton byl uváděn do pohybu klikou, kterou otáčel příčinlivý sloužící, skrytý pod pláštěm hudebníka. Pádišáh si přál, abych vytvořil strojek na principu pružiny či setrvačníku, aby jeho hudebník mohl hrát jakoby sám.

Ovšem v případě takto velkého stroje bylo podobné řešení velmi svízelné, ba téměř nemožné.

Při své práci jsem se spřátelil s jedním místním matematikem a ten mě přivedl na vskutku oslnivou ideu. Pašovi jsem jeho hračku nejen zprovoznil, já pro ni vytvořil i pohon. Kdybys viděl, jaký! Vynalezl jsem zcela nezvyklé řešení a padl jsem na ně učiněnou náhodou při pokusu prováděném jedné bouřlivé noci.

Ach ano, vím, že právě kroutiš hlavou a skoro slyším, jak si pod vousy mumláš něco o temných silách. Ale bratře, věř mi, na blýskání a hřmění není nic ďábelského, jsou to jevy elektrické podstaty a lze s nimi pracovat stejně jako s jinými

přírodními úkazy. Copak zapomínáte, že celý svět je dílem rukou Jeho?

A nemusíš se obávat, nebudu do listu pro Tebe kreslit složitá schémata a počítat vzorce či rovnice, abych se pochlubil svým vynálezem. Shrnu jen to nejdůležitější.

Abdalláhův úředník mne bohatě odměnil, nepotřebuji tedy ani otcovy ani Tvé peníze. Ačkoli pochopitelně vím, že bys mne nenechal padnout do bída, jsem si Tvé velkorysosti vědom a cením si jí. A ovšem otec by také nedopustil úpadek našeho rodového jména, bez ohledu na naše spory.

Navrch se mi po návratu do vlasti podařilo získat jednu lukrativní zakázku v Brně, kde jsem tamnímu mlynáři vyrobil podobný pohon pro jeho mlýn. I on mi bohatě zaplatil, věc však došla neblahému konci. Onen mlynář nevěnoval dost pozornosti mým doporučením a radám, zachoval se nedbale a zařízení poškodil. Zatím se dohadujeme o možné nápravě škod, nicméně nemám již v toho venkovana důvěru.

Otec má samozřejmě své názory a lze pochopit, že odmítá možnost, aby si šlechtický synek vydělával na živobytí vlastní prací. Obávám se však, že jeho stanovisko je zastaralé. Žijeme v převratné době, společnost se otřásá v základech, dosavadní pořádky už za nějakých padesát, sto let nebudou platit a já budu kráčet v prvních řadách pokroku.

Ale to si raději nech pro sebe. Napsal jsem otci, ovšem list mi přišel neotevřený nazpět. Hněvá se. O to víc jsem Ti vděčný, že se pokoušíš rozepře mezi námi uhasit. Snad bys mu mohl opatrně sdělit, že jsem ho ve všem ostatním poslechl.

Přestěhoval jsem se na venkov, do klidného domu na Smíchově. Vlastní jej spořádaná a čistotná vdova Josefína. Polnosti rozprodala a budovy využívá jako hostinec a penzion. Podařilo se mi od ní pronajmout i prázdnou stavbu, část bývalých chlévů, kde si mohu vybudovat dílnu.

Chystám se pokračovat ve svých vynálezech a objevech, a navrch hodlám vyrobit podobný pohon mlýnského kola i pro jednoho z nejmajetnějších pražských mlynářů. O tom se otci zmiňovat nemusíš. Jen mi pošli novinky z Demburku, toužím po nich. Odepiš okamžitě, jakmile obdržíš tento dopis.

Podle toho, jak mi půjde práce od ruky (a také dle míry tatínkova hněvu) navštívil bych rodné sídlo na počátku masopustu.

Posílám všechny možné komplimenty Tvé drahé ženě, líbám Tvé drahé dětičky.

Tvůj navěky oddaný Blažej

Muž pečlivě poskládal a zapečetil obálku.

Nad listinou, s perem v ruce se mu písmena sama skládala do smysluplných vět a z hlubin paměti vyplouvaly zajímavé příhody z putování, jimiž by býval mohl rozptýlit a pobavit příbuzné, naklonit je na svou stranu. Zatímco v průběhu jejich návštěvy mnohokrát marně hledal výraz, jímž by se vhodně a trefně vyjádřil, na jazyk se drala spíše slova ve zpěvné arabštině než němčině, o češtině nemluvě, tu zapomněl skoro úplně.

Prokletý jazyk.

Myšlenkami ještě stále prodlévající u drahého bratra, v kalném světle zimního dne maně vyhlédl z okna přímo nad psacím stolem.

Když se sem stěhoval, bytná Josefína mu nabízela bohatě vybavené místnosti v prvním patře, on ji ale odbyl. Za vojenského putování a cest po světě přivykl skromnosti. Neměl nejmenší zájem o zdobený salón, nehodlal přijímat žádné návštěvy. Nepotřeboval pokoj pro sluhu, bez potíží zvládal uspokojit nároky své vlastní osoby, aniž by kolem něj pobíhal všetečný a upovídaný komorník. Raději si zvolil jednoduše zařízenou mansardu v podkroví.

Aby byl upřímný, za luxus považoval domácí lázně, tak běžné v Orientu, které v páchnoucí Evropě bolestně scházely. Tudíž se mu zdálo zbytečné platit vysoké částky za obří ratejny, které by s obtížemi vytápěl, když stejně neobsahovaly koupelnu. Navíc se dosud považoval za mladého, nevadily mu příkré schody až pod střechem. A ze svého bidýlka přehlédl široké okolí.

Ne že by si potrpěl na drby.

Ovšem dvůr patřící sousednímu domu přitahoval jeho pozornost. Děly se tam vskutku nepředvídané věci.

Nyní se tam rozbředlým sněhem šourala žena, zimomřivě schoulená pod sepraný šál. Nohy se jí pletly v mokrý okraj hnědé, rozedrané suknice. Ušklíbl se. Přitom její tatík, majitel statku, nepatřil mezi nuzáky, lakomec jeden. Panna by si mohla vykračovat nastrojená do kanafasu a hrubou práci by měly zvládat děvečky. Díval se, jak došla k přístěnku s dřívím. Levou ruku si tiskla k hrudi, jako by ji bolela, druhou paží se pokoušela nabrat do náručí několik polen vyrovnaných na hranici.

Blažej si otráveně odfrkl. Proč se do toho ta nešika vůbec pouštěla? Měla raději poslat pacholka. Skoro ho bolely oči, když jí z neohrabaného úchopu dřevo vyklouzlo a při dopadu na zem rozstříklo vůkol blátivou kaši.

Hraběcí synek se pohodlně rozvalil na židli. Živý obraz před oknem byl k nezaplacení. S takovou podívanou ušetří spoustu zlatek, které by utratil za lóži v divadle. Saprlot, ještě ke všemu v Praze v této nešťastné době žádné pořádné

divadlo, na rozdíl od mnohem pokrokovějšího Brna, nestojí. O to cennější měl momentálně výhled.

Na scénu vstoupil další aktér. Oprýskané dveře do síně statku se rozlétly a na zápraží vyběhl podsaditý rudolící muž.

„Ty nemehlo!“ zaburácel a v přehnaném gestu zvedl nad hlavu hůl.

Dívka se tak lekla, až málem pozadu upadla do marastu. Polena samozřejmě upustila všechna. Pokoušela se couvat před hněvem pána domu, přišlápla si mokrý lem sukně a zamotala se do něj.

Hrubíán se k ní hrnul, hrozil, máchal holí a Blažej se konečně odvrátil. Usoudil, že má svých starostí dost. O vyvrcholení rodinných rozepří sedláka Michuly ztratil zájem.

Zapálil druhou svíci a rozložil po stole náskresy. Od hluboké noci dumal nad způsobem, jak by jeho vynález (který dosud nestačil vhodně pojmenovat, asi... hm... silozdroj?) fungoval, kdyby byl, dejme tomu, dvakrát větší. Měl by dvojnásobný výkon? Nebo vyšší? Nižší? A co prvotní impuls, jímž se uvádí do chodu? Ona božská jiskra, jak se o ní vyjadřovali afričtí učenci, která propojila srdce jeho stroje s proudem vesmírné energie a umožnila pohyb ozubených koleček, převodů, pístů a řemenů zdánlivě bez pohonu. Už nyní celé zařízení k zažehnutí vyžadovalo (to bratrovi pochopitelně zdvořile zamlčel) použití spousty střelného prachu a úzkostlivá bezpečnostní opatření.

Odmítal si připustit, že sestrojil perpetuum mobile. Jeho vědecká mysl přísně zapovídala porušování fyzikálních zákonů. Ovšem odkud se síla, otáčející jeho mechanismy, bere, to nedokázal zodpovědět.

Raději nad tím ani nepřemýšlel.

Možná... Blažejovo nevýrazné světlé obočí se setkal nad kořenem nosu, jak se zamračil. Možná kdyby se mu podařilo vyvolat blesk... Nebo ho stáhnout z oblohy.

Zafuněl a vzhlédl.

Mezi zběsilé myšlenky se vetřel zlostný křik od sousedů. Francin láteřil a tloukl svou dceru. Mízera.

Blažej se znovu sklonil nad nákresy. Nápadů měl řůu, teď by se hodilo vydestilovat jeden použitelný.

3. kapitola

Moje máma tvrdí, že dítětem je člověk tak dlouho, dokud mu nevadí být směšný. Máma je teda dospělá až běda. Ale občas, jako například teď, si myslím, že... že teda nemá pravdu. Já vím, je blbý to říkat. Ale fakticky mě to napadlo. Protože já jsem si právě začal připadat směšně, a to jsem dítě ještě pořád i podle mejch měřítek.

Taky je samozřejmě pravda, že já nejsem úplně normální dítě. To bych měl normální život, jenže to já nemám. Kdybych měl normální život, teď bych hrál s Karlem fotbal a blbli bychom v tělocvičně. Jenže nehraju. Místo toho sedím tady ve věži jako úplně pako a než mi došlo, co provádím za kravinu, tak jsem si to dokonce užíval.

Představoval jsem si, že jsem kapitán plachetnice, která pluje z Bristolu na západ, a právě na ni útočí korzáři. Celej den chumelí, a když člověk zanedbá sousední baráky a silniční

nadjezd nad tratí, tak zvlněný pole v dálce tak trochu připomínají oceán.

Tenhle dům se mi líbí a řekl bych, že mámě taky, protože než jsme tady začali bydlet, tak jsme se furt stěhovali. Akorát že je přesně tak pošahanej jako my dva. Je to vila jako Vilekula Pipi Punčochatý, stojí uprostřed zarostlý zahrady, takže na ni z ulice není moc vidět, a má věž. To už jsem říkal. V té věži mám pokoj. Mámě se to sice na začátku moc nezdálo, že prej mi bude v zimě zima, v létě vedro a že mě neuslyší, kdybych v noci brečel, jenže já už dávno v noci nebrečím, jasný? Každopádně od té doby, co jsme zakotvili tady, spím jak mimino. Teda jako špalek, jsem chtěl říct.

A z mého pokoje vedou dřevěný schody ke stropu, v kterým je poklop, a tím můžu vylézt úplně nahoru na zastřešenou vyhlídku. Kde teda momentálně sedím. Jo, je tu kosa, protože mrzne a fouká a padá sníh, ale je to tu naprosto boží, když už teda nemůžu čekat do mičudy.

No a pak mě napadlo, že je fakt trapný hrát si na nějakýho hrdinnýho kapitána, když jsem sám takovej mimoň, a taky už mi umrzaly prsty a uši, a tak jsem slezl zase dolů.

Dnes je středa, takže úřední den, máma dorazí z práce až za tmy. Teda v šest večer. Měl bych si udělat úkoly. Ty pitomý schody vedou akorát k mému psacímu stolu, takže se mi tento neblahej aspekt krutě připomenul. Jenže vedle na posteli ležely knížky z knihovny a hned nahoře poslední díl *Zaslíbené Země Nezemě*, což vypadalo na mnohem produktivnější trávení volnýho odpoledne než nějaký blbý přičestí minulý nebo jak se tomu nadává.

Jenže kauzalita, víme? Já teda vím, co to znamená. Je to příčina a následek. Příčina bude, že se začtu a přestanu sledovat hodiny. Následek bude, že máma po příchodu z práce vyběhne ty schody, který teda ani jí, ačkoli už není nejmladší, nedělaj žádný potíže, a seřve mě ohledně přičestí minulýho nebo dělení dvouciferným dělitelem. Zní to skoro jako Lucifer a je to podobně děsný.

Ale víte co, život není jenom série neblahejch příhod. Jsou i blažený situace, jako například moje Nintendo Switch a Legenda o Zeldě. A jestli je vám divný, že komiksy máma nemůže ani vidět, dokud nemám hotovou školu, zatímco když pařím na počítači, tak jen lehce nesouhlasně zabrouká a pohladí mě po hlavě (sice vždycky uhnu a protočím bulvy, abych dal najevo, jakej jsem drsoň, ale ve skutečnosti mě to taky blaží), tak nemáte tucha, jak moc velké jsem mimoň.

Tak já vás už přestanu napínat. Jsem čaroděj s mega ohromnou mocí. Zní to děsně hustě, až na to, že je to celkem naprd. Nikomu se tím nemůžu pochlubit. Máma je z mých schopností zoufalá a bezvýhradně mi zakazuje čarovat mimo vyhrazený čas. A ten stanovila na neděli dopoledne. Tvrdí, že to je nejbezpečnější část týdne, slušní křesťani jsou v kostele a ti ostatní se nesmějí divit, když přijdou k úhoně. Když se jí zeptám, jestli je ona slušnej křesťan, protože já bych si rád přispal, tak jen vzdychne, že na teologický otázky jsem ještě malej a houkne, ať držím kloudně tu formu.

Jako formu kouzla. Magie ze mě tryská jak voda z fontány, což je blbě. Musím se to naučit ovládat, a to není žádná bžunda. Sám za sebe bych řekl, že spousta lidí je magicky nadaných, ale nechávaj svou sílu jen tak volně proudit a občas složej super hit nebo namalujou fantastickéj hedvábněj šátek.

Moje kouzla, kdyby ze mě takhle volně cákaly, by měly účinnost a dosah jako jaderná puma. To by se mámě nelíbilo a mně taky ne, protože bych byl mnohem radši Batmanem než Jokerem. Což znamená, že při použití magie si musím důkladně rozmyslet, co vlastně chci, pekelně se soustředit, vytvořit v hlavě formu, teda jako tvar toho kouzla (dodnes pořádně nevím, co to vlastně je, asi proto mi to vůbec nejde), pak to naplnit svou vůlí (máma tvrdí, že to mi jde naopak výborně) a vrazit do toho akorát množství síly. To mi teda nejde taky, se silou to vždycky přeženu.

Takže v neděli mě máti vytáhne z postele nechutně brzy, musím se rychle nasnídat a vyrážíme do přírody. To v naší

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Magický infarkt***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.